

Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

Sfântul Proroc Ilie

Cristesti1.mmb.ro

taranudanielkonstantin@gmail.com

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani

Localitatea Cristești, județul Botoșani

20 Septembrie 2020

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 28 † ANUL II

DUMINICA DUPĂ ÎNĂLȚĂREA SF. CRUCII

“Cine voințe să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze Mie”(Marcu 8, 34).

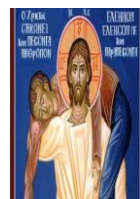
Sfânta Cruce – Altarul de jertfă al mântuitorului Hristos Potrivit învățaturii creștine, **Crucea este altarul de jertfă** al Mântuitorului Iisus Hristos. Chiar dacă în antichitate crucea era considerată un obiect de ocară, fiind asociată cu pedepsirea răufăcătorilor, **prin jertfa Sa sfințitoare, Hristos a schimbat înțelegerea Crucii**. Nu găsim nici un loc în Noul Testament în care crucea să fie disprețuită. Dimpotrivă, atât Mântuitorul, cât și Sfinții Apostoli **cinstesc crucea**, ea fiind strâns legată de jertfa iubitoare a Fiului lui Dumnezeu pentru întreaga creație. Sfântul Apostol Pavel mărturisește limpede: „Dar mie să nu-mi fie a mă laudă decât numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine și eu pentru lume”. Cinstind Sfânta Cruce, ne împărtășim de roadele jertfei lui Hristos și biruința Învierii. **Bucuria Învierii trece prin jertfa Crucii**. Puterea de a ne asuma crucea și de a lupta împotriva păcatului e dată de Crucea și Învierea lui Hristos. Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă la o luptă duhovnicească stăruitoare, având pururea în față ca model pe Hristos cel răstignit și înviat: “să alergăm cu stăruință la întrecerea ce ne stă înaintea, cu ochii țintă la Cel ce începe credința și o desăvârșește, la Iisus, Cel ce în locul bucuriei care-I stătea înaintea **a îndurat crucea, în disprețul rușinii, și a șezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu**”.

Cruce și închinare - Credința creștină se manifestă în viața fiecărui credincios prin **semnul Sfintei Crucii însoțit de invocarea „În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”**. Credința în Sfânta Treime și în jertfa Crucii care conduce la Înviere sunt exprimate și mărturisite prin închinare. **Prin însemnarea cu Sfânta Cruce în tot ceea ce face, credinciosul trăiește cu conștiința ca toate sunt de la Dumnezeu**. Crucea, prin intersectarea celor două linii, orizontală și verticală, îmbrățișează întreaga creație, prin care se vede Dumnezeu Cel dincolo de ea. **Crucea nu înseam-**

nă un refuz al lumii, ci o valorizare a ei, prin-tr-o asumare jertfitoare care conduce la sfințenie. Crucea e sfântă și sfințitoare deoa-rece **ne dă puterea înfrânării de la păcat. Semnul Sfintei Crucii**, ca prezență cotidiană și concretă în viața credincioșilor, **înseamnă dăruire către Dumnezeu și primirea binecuvântării Lui**. (<https://www.colegiu.info/sfanta-cruce-altarul-de-jertfa-al-mantuitorului-hristos-cruce-si-inchinare>).

Suferința în general este în culori negre, întunecate, sumbre, apăsătoare. Ea poate fi o așteptare chinuitoare, un eșec, un neajuns, o meteahnă, o boală, o pierdere sau o pagubă. Există însă o suferință deosebită: suferință “biruitoare”! Și mai mult, fiecare suferință a ta, poate deveni o suferință, “biruitoare!” Această suferință “biruitoare” este cea cu Hristos! Suferința cu Iisus Hristos, suferința pentru Iisus Hristos, este biruință! Pe când suferința fără Iisus Hristos este chin! Există la oameni, suferință fără răbdare, suferință fără credință, suferință fără nădejde, fără scop, fără motivație, fără laudă, fără perspectivă, fără viitor! Aceasta este suferința fără sens! Toți oamenii suferim câte ceva, fiecare familie are câte o suferință, dar nu la toți se vede! De ce trebuie să ne chinuim? De ce nu încercăm greutatea noastră cu bucurie? De ce nu dăm un sens viu vieții noastre? O nădejde bună înseamnă să ajungi odată la un final fericit! Finalul fericit este Înviere! Om adevărat și Dumnezeu adevărat în același timp, Iisus Hristos, ne-a arătat, prin exemplu propriu, această cale spre Învierea personală - Calea Răstignirii! **Calea spre Înviere este una singură: urcând! Valea e în coborâre, iar dealul cere efort, dar el te înalță deasupra văii! Hristos, pentru păcatele noastre, s-a înălțat pe Cruce, “cu mâinile întinse, cuprinzând toată lumea!” Și noi, trebuie să alegem același drum, să răstignim patimile noastre, viciile și plăcerile, eliberându-ne din captivitatea dependenței, care este păcatul! **Dacă în suferința noastră, ne punem nădejdea în Hristos, “numai-decât”, vom învia împreună cu El!** Suferind dureri în inima sufletului, pentru binele aproapelui, pentru nădejdea neclintită în Voia lui Dumnezeu, ne asemănăm cu Hristos! Dumnezeu din**

nemăsurata sa iubire de oameni a suferit pentru noi! **lată ce a făcut Hristos pentru noi – și-a dat viața**, ca noi să putem învia, nu l-au ucis oamenii, nu l-au constrâns să moară: a murit de bunăvoie! Ne-a arătat cale, ne-a făcut pîrtie, ne este exemplu, ca noi să avem nădejde și să putem merge cu putere prin toate greutățile vieții! Pentru ușurarea înțelegerii, o să închei cu această pildă interesantă: *Un împărat avea un prieten foarte bun, poat cel mai bun! S-a întîmplat ca prietenul să greșească foarte grav. Împăratul l-a judecat și toți se așteptau ca să fie iertat, grațiat, ușurat în ispășire. Dar împăratul i-a dat cea mai aspră pedeapsă! Și toți s-au minunat! Apoi împăratul, lepădîndu-și hainele regești, a făcut o acțiune la care nu se aștepta nimeni: el a plătit pînă la ultimul bănuț, toată datoria prietenului său!* Așa, dragi cititori, a făcut și Hristos cu noi! (Preot Nicolae Boian, <http://www.ucenic.info/https://ortodox.md/suferinta-biruitoare/>).

Explicarea Dumnezeieștii Liturghii

• Preotul din moment în care s-a trezit și până în momentul când rostește **Binecuvântat este Dumnezeu nostru...**, să nu fie tulburat de nimic. El este dator să fie ca îngerul, să nu atingă pămîntul, să nu simtă greutatea trupului, ci să fie ușor, să stea cu frica și cutremur în fața Sfintei Mese care este Tronul lui Dumnezeu și Golgota Jertfei Sale. Slujind așa, cu cucernicie, lacrimi și frica dumnezeiască, întreg universul se schimbă. Veșmintele au denumirea lor specifică, iar când preoții le îmbracă, spun în același timp versete din Sfânta Scriptură. **Stiharul** este veșmîntul luminos al

veșniciei și sfințeniei, al maretiei și strălucirii dumnezeiești, cum spun Părinții Bisericii. Arată neprihănirea și slava lui Iisus Hristos și nevinovăția sfinților îngeri. Când este de culoare roșie, simbolizează Sângele lui

Iisus Hristos, alb sau alt culoare reprezintă Trupul lui Hristos. El se îmbracă primul și are pe spate semnul crucii, ca de altfel toate veșmintele sfinte. **Epitrahilul** sau patrafirul. Fără el nu se săvârșește nici o slujbă în Biserica și reprezintă jugul, greutatea și responsabilitatea pe care o au preoții pentru viețile credincioșilor. Ciucureii din partea de jos a epitrahilului prefigurează pe fiii duhovnicești care atârnă de grumajii lui. Aceasta nu înseamnă, însă, că dispăre responsabilitatea personală, căci fiecare va da seama despre lucrul, strădania, exemplul personal și grija față de suflet. Cu trecerea timpului realizăm că n-am pus început lucrării noastre. **Mânecuțele** simbolizează mâinile cu care Dumnezeu a creat lumea. Noi împrumutăm mâinile noastre Crea-

torului și Acela lucrează prin ele. Șnurul simbolizează frînghiile cu care l-au legat pe Domnul. **Brăul** se poartă la mijloc, nu doar cu scopul practic de a fixa pe lângă corp celelalte veșminte, ci semnifică și atenția neîntreruptă pentru cumpătarea și virtuțile pe care trebuie să le cultivăm pentru pastorirea sufletelor. **Nabedernița** sau **bedernița** este o distincție oferită de Biserică preoților. Reprezintă „ștergarul” pe care l-a folosit Domnul ca să ștergă picioarele Ucenicilor Săi. În vechime, preoții purtau la brâu un ștergar ajutător ca să-și păstreze mâinile curate. În timp s-a convertit în veșmînt preoțesc. Sf. Simeon al Tesalonicului prezintă acest obiect de cult drept “biruință împotriva morții, veșnicia ființei noastre și marea putere a lui Dumnezeu față de tirania răului”.

SINAXAR SEPTEMBRIE ZIUA 20

Sfântul Eustatie a fost un vestit căpitan de oști, pe vremea împăratului Traian (98-117). Înainte de a se boteza, numele său era Plachida, iar soția lui se numea Tatiana. Mergând într-o zi la vânătoare, a văzut în coarnele unui cerb Crucea lui Hristos, ce strălucea mai mult decât razele soarelui, iar pe Cruce era chipul Mântuitorului Iisus. Și a auzit un glas care i-a spus: *Pentru ce mă gonești, Plachida? Eu sunt Hristos. Mergi la unul din preoții mei creștini și el îți va arăta calea pe care s-o urmezi!* Deci, s-au botezat el și toată familia sa și i s-a dat lui numele Eustatie, soției sale numele **Teopista**, iar copiilor, **Agapie** și **Teopist**. Murind împăratul Traian și venind la tron tiranul Adrian (117-138), Eustatie a fost chemat cu familia sa să jertfească idolilor. Pentru că nu s-au supus, au fost arși de vii, primind de la Dumnezeu cununa muceniciei. Sfintele lor moaște se găsesc la Biserica Iancu Vechi-Mătăsari din București.

SF. MAXIM MĂRTURISITORUL FILOCALIA 2, Întrebarea 25

Și a zis fratele: de care «lucruri» zici, Părinte? Răspunse bătrânul: De mâncări, de bani, de avutii, de slava, de rudenii și așa mai departe. Și zise fratele: Dar Părinte, nu Dumnezeu le-a făcut pe acestea? Și nu le-a dat oamenilor spre folos? Cum poruncește atunci să nu se mai îngrijească omul de ele? Răspunse bătrânul: Sigur că Dumnezeu le-a făcut și le-a dat oamenilor spre întrebuițare. Și bune sunt toate cele făcute de Dumnezeu, ca fosindu-ne bine de ele, să-i mulțumim lui Dumnezeu. Dar noi fiind slabi și trupești la înțelegere, am ales mai mult cele materiale în loc de porunca iubirii, și îngrijin-ne de ele, ne războim cu oamenii. Se cuvine deci să punem iubirea de orice om mai presus decât cele văzute și decât însuși trupul. Căci ea este semnul iubirii de Dumnezeu, precum însuși Domnul arată în Evanghelie: «Cel ce mă iubește pe Mine, zice, pazește poruncile Mele». Iar care este porunca pe care păzind-o îl vom iubi pe El, auzi de la El când zice: «Aceasta este porunca Mea, ca să vă iubiți unii pe alții» (Ioan 15,12). Vezi că iubirea întemeiază iubirea de Dumnezeu, care este plinirea a toată porunca lui Dumnezeu? De aceea poruncește să nu se îngrijească de avutii, ci să se lepede de toate ale lui, tot cel ce dorește să-I fie ucenic.